

Χριστός την

[Χριστός / Άγιοι - Πατέρες -](#)

Και να, εδώ κείται

εκείνη η μυστηριώδης δύναμη, με την οποία η Ανάσταση έλκει προς τον εαυτό της. Η Ανάσταση σημαίνει την εορτή του σώματος, την ενδοξοποίηση, την αποθέωση του σώματος. Σ' αυτό έγκειται η πρωτοφανής υπεροχή της σε σχέση με άλλες μεγάλες εορτές, που συμβολίζουν την αθλιότητα του σώματος και το αποκλειστικό μεγαλείο του πνεύματος, όπως είναι: τα Χριστούγεννα, η Μεγάλη

Παρασκευή, η Πεντηκοστή κι όλες οι εορτές των Αγίων. Η Ανάσταση είναι η μόνη αφιερωμένη στο σώμα. Κάθε άλλη εορτή του έτους υπενθυμίζει στον άνθρωπο την πνευματική του πλευρά, η κάθε μια τού τονίζει το δικαίωμα του πνεύματος εις βάρος του σώματος. Η Ανάσταση είναι η μόνη συνήγορος του σώματος απέναντι στις τριακόσιες εξήντα τέσσερις συνηγόρους του πνεύματος. Μόνη, και όμως πόσο δυνατή συνήγορος! Αυτή μόνη κρατά την ισορροπία προς όλες τις υπόλοιπες εορτές του πνεύματος. Εάν δεν υπήρχε αυτή, ο χριστιανισμός θα είχε χάσει από τη δική του πολύπλευρη διάσταση και θα γινόταν μονόπλευρος, μονοφυσικός. Φανταστείτε το χριστιανικό έτος χωρίς την Ανάσταση! Όχι, πως τότε δε μένει τίποτα, δε νομίζουμε αυτό. Μένει και χωρίς την Ανάσταση, μένει ένα ολόκληρο σώμα με όλα τα μέλη αλλά -χωρίς κεφάλι ή αλλιώς: μένει ολόκληρο το σώμα, με όλα τα μέλη και με το κεφάλι, αλλά - από πέτρα.

Η εορτή του αγίου Ιωάννου, του αγίου Τρύφωνα, του αγίου Γεωργίου, των αγίων αποστόλων Πέτρου και Παύλου, του αγίου Στεφάνου, οι εορτές των μαρτύρων, θυμίζουν φοβερές τραγωδίες που έχουν παιχτεί στο χριστιανικό παρελθόν. Αυτές οι τραγωδίες, πράγματι, είναι εικόνες του ενδοξότερου ηρωισμού στην ιστορία. Εάν όμως ολόκληρη η ημερολογιακή χρονιά παρουσίαζε μια σειρά μόνο τέτοιων τραγωδιών, πού θα φανεωνόταν τότε η διαχρονική νίκη του χριστιανισμού; Η τραγωδία, όσο κι αν είναι ανώτερη, όσο κι αν είναι ιδανική, είναι απλά τραγωδία, δηλαδή ήττα αν και ιπποτική, απώλεια αν και τίμια, θάνατος αν και θρήνος φίλου. Η τραγωδία μπορεί εξίσου τόσο να πιέζει και να συνθλίψει το πνεύμα, να σκοτώνει την ελπίδα και να εξουθενώνει την πίστη, όσο μπορεί από την άλλη πλευρά και να επηρεάζει θεραπευτικά τον άνθρωπο. Ένα έτος με τόσες τραγωδίες όσες και οι ημέρες του, θα ήταν λίγο - πολύ νεκροταφείο, ίσως με μεγαλόπρεπα μνημεία, όπως ως πούμε, το ξακουστό Cimitero monumentale του Μιλάνου. Όμως παρ' όλα αυτά και πάλι, δε θα ήταν παρά μόνο ένα νεκροταφείο. Και το νεκροταφείο, όπως κι αν είναι διακοσμημένο δεν ενδυναμώνει, δεν αναζωογονεί, αλλά αντίθετα, αποπλίζει, σκοτώνει.

Εάν η Εκκλησία του Χριστού είχε στολίσει όλες τις μέρες της ιστορίας της μόνο με τραγικούς ήρωες, δε θα διαρκούσε με τέτοια ανθεκτικότητα και ενεργητικότητα μέσω των αιώνων και δε θα ήταν σήμερα ζωντανή, σθεναρή, πάντα ικανή για μάχη, και πάντοτε πεπεισμένη για τη νίκη. Μάταια θα περιφερόταν στο νεκροταφείο των ηρώων της και θα αναζητούσε τους νεκρούς της, όπως η κόρη του Κοσσόβου στο ματωμένο ηρωικό πεδίο της μάχης, αφού ούτε για τον εαυτό της, ούτε για τους άλλους δε θα έβρισκε σ' αυτό ζωική τροφή. Κι εκείνη από τη θλίψη και το πένθος νωρίς-νωρίς θα μαράζωνε όπως ένα χορταράκι που αφημένο μαραζώνει στο αλωνισμένο χωράφι. Τους μεγάλους μαχητές της θα τούς έβλεπε η Εκκλησία μόνο πίσω της, σε απόσταση μερικών αιώνων, νεκρούς,

ξεπερασμένους για εκείνη. Τι θα ήταν τότε εκείνο που θα την αναζωογονούσε σε ταπεινούς καιρούς, όπου τα μέλη της δε θα ήταν ολότελα ξεχωριστοί άνθρωποι, αλλά ούτε και έξοχοι ηρωικοί χαρακτήρες; Λέτε, η ανάμνηση εκείνων των προηγουμένων ηρώων να της έδινε τη ζωή και τη δύναμη, για να περάσει μέσα από μια πενιχρή εποχή ως την επόμενη ηρωική γενιά, που θα την αναζωογονούσε πάλι και θα την ενδυνάμωνε; Το πνεύμα των προγόνων, λέτε, να τη συντηρούσε από τη σήψη και την αποσύνθεση; Όμως αυτό το πνεύμα των προγόνων, για τους οποίους είναι γνωστό ότι είναι νεκροί, ότι αποσυντέθηκαν κάτω από το χώμα, ότι εξατμίστηκαν και διαλύθηκαν σε χημικά στοιχεία που διασκορπίστηκαν σα σύννεφα προς όλες τις κατευθύνσεις, μακριά το ένα από το άλλο, αυτό το πνεύμα μπορεί να κάνει πολλά σε μια μικρή ομάδα, που συνήθισε τη σκληρή τροφή, όμως το πλήθος που ζει πάντα με εκλεπτυσμένη τροφή δεν υποτάσσεται εύκολα στην επιρροή ενός ασώματου πνεύματος. Εκείνο που έχει αξία για το πλήθος, που σπάνια παρεκκλίνει από την καθοδήγηση του αισθητού είναι το σώμα.

Εάν σ' εκείνους, που γιορτάζουν τον άγιο Γεώργιο, έδειχναν το φθαρτό σώμα αυτού του χριστιανού ήρωα, και εάν εκείνοι με κάποιο τρόπο μπορούσαν αναμφίβολα να πεισθούν ότι από τον προστάτη τους σ' αυτό το αχανές σύμπαν δεν έχει μείνει τίποτα πουθενά, παρά μερικά φθαρτά οστά, τότε δύσκολα θα είχε βρεθεί ένας στους χίλιους που θα συνέχιζε να γιορτάζει αυτόν τον Άγιο. Γιατί τόσοσ κόσμος γιορτάζει τον άγιο Γεώργιο; Μήπως, επειδή σκότωσε το δράκο και - μετά από το θάνατό του υπάρχει όσο και πριν από τη γέννησή του; Ποτέ. Μάλλον ο κόσμος τον γιορτάζει επειδή σκότωσε τον δράκο, αλλά και επειδή και τώρα ζει και αγρυπνά επάνω από εκείνους που του προσφέρουν τάματα και προσευχές. Και μάλιστα ζει όχι με ασθενέστερη ζωή από τη γήινη ζωή, αλλά με εντονότερη, πιο δυνατή, φωτεινότερη, πιο μακάρια, και όχι χωρίς σώμα, αλλά με σώμα, σώμα ενδοξότερο, δηλαδή καλύτερο και ομορφότερο από το δικό μας γήινο σώμα. Ο άγιος Γεώργιος δεν είναι, λοιπόν, ένα ελάχιστο άτομο ύλης, που μετά το θάνατό του βυθίστηκε στο αχανές πέλαγος, αλλά ένα πρόσωπο, που ακόμα ζει μαζί μας και συνεχώς βαδίζει δίπλα μας και εξακολουθεί να έχει ακόμα το δικό του ρόλο στο δράμα της γήινης ζωής. Ομοίως ζουν και όλα τα 365 ηρωικά πρόσωπα του ημερολογίου και μαζί μ' αυτούς αλλά 365 επί 365, όχι λοιπόν ως "πρώην άνθρωποι", αλλά πάντα ως ζωντανοί στην παρούσα ζωή της Εκκλησίας, δραστήριοι συμμετέτοχοι όπως και "οι ήρωες των ημερών μας".

Με τέτοια πίστη ο χριστιανικός λαός, δηλαδή η χριστιανική Εκκλησία δεν μετρά πίσω της νεκρούς, που ξεμένουν όλο και μακρύτερα από τη ζωή της σημερινής ζωής Εκκλησίας, ακίνητοι στον τάφο τους όπως και ο ίδιος ο τάφος, αντίθετα, η Εκκλησία διατηρεί κοινωνία ακόμα και σήμερα μ' αυτούς τους δεδοξασμένους και αναζωογονημένους αγίους όπως κάποτε. Τη σημερινή στιγμή της εκκλησιαστικής

ζωής παρακολουθούν όλοι οι Άγιοι από την αρχή της Εκκλησίας. Η Εκκλησία δεν κτίζει νεκροταφεία, αλλά τα γκρεμίζει και οι ηρωικοί μαχητές σηκώνονται απ' αυτά με νέα δύναμη και νέα ζωή και κατατάσσονται στις γραμμές των στρατευμένων πιστών. Όμως πώς εμείς δεν τους βλέπουμε, αφού εκείνοι είναι μαζί μας; θα ρωτήσει κάποιος. Εκείνοι, που πιστεύουν, τους βλέπουν.

Εάν όμως πάλι σ' αυτούς που γιορτάζουν τον άγιο Γεώργιο, έλεγαν, ότι εκτός από τα φθαρτά οστά απέμεινε ακόμα κάτι από τον Άγιο τους, δηλαδή το πνεύμα, το οποίο είναι πέρα και έξω από κάθε σώμα, πέρα και έξω από κάθε σχήμα, είναι αμφίβολο εάν το ένα τέταρτο εκείνων που ευλαβούντο τον Άγιο αποφάσιζε, να συνεχίσει να τον εορτάζει. Επειδή η ιδέα ενός άμορφου πνεύματος είναι εντελώς ξένη σ' αυτούς: με σώμα φαντάζονται εκείνοι τον Άγιο τους, με σώμα τον σκέφτονται, με σώμα τον ζωγραφίζουν και τον χαράσσουν. Στη συνείδησή τους αυτός ζει μόνο με μια -ο Θεός ξέρει τι είδους μορφή- που μοιάζει με τη δική μας την ανθρώπινη. Χωρίς αυτήν την μορφή γι' αυτούς, είναι τελείως αδιανόητος.

Η Εκκλησία, λοιπόν, δεν στόλισε όλες τις ημέρες της ιστορίας της με ήρωες, των οποίων το τέλος είναι ανεπιστρεπτί τραγικό, αλλά με ήρωες, που το τραγικό τους τέλος οριοθετεί την αρχή μιας νέας και ένδοξης ισχυρής πνευματικής και σωματικής ζωής.

Απόσπασμα από το βιβλίο "Το σώμα υπό το φως της Αναστάσεως" του Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

Πηγή: xfd.gr